

Sygn. akt I CSK 373/18

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa Z. sp. z o.o. w W.

przeciwko Szpitalowi [...] w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 stycznia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 29 grudnia 2016 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża pozwanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie pozwany wniósł skargę kasacyjną, gdzie jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał szereg okoliczności. Pierwsze zagadnienie prawne dotyczy tego, czy ustawowy skutek wyłączający dopuszczalność cesji wierzytelności na rzecz publicznych zoz bez zgody ich twórców wyłącza też możliwość spłaty długu szpitala przez osobę trzecią na podstawie art. 356 § 2 k.c. Odpowiedź nie powinna budzić wątpliwości – oczywiście jest możliwe, aby osoba trzecia, nawet bez wiedzy publicznego zoz, skutecznie spłaciła jego dług. Rozstrzygnięcie tego problemu nie ma jednak znaczenia dla rozpoznania tej sprawy. Aby bowiem skuteczne było spłacenie cudzego długu w trybie art. 356 § 2 k.c., to musi być ważnie wyrażona wola spłacającego, gdy tymczasem wolę tę wyrażono w czynności prawnej bezwzględnie nieważnej, ponieważ spłacającemu nie chodziło o spłacenie długu w trybie art. 356 § 2 k.c., lecz o przejęcie długu, co prawo wyłączało bez zgody organu tworzącego zoz, to do spłaty długu nie doszło w ogóle, świadczenie pieniężne było bezpodstawne, a art. 356 § 2 k.c. w ogóle nie mógł mieć zastosowania. Drugie zagadnienie jest w istocie tożsame w treści z pierwszym, z tym, że dotyczy różnych innych umów, jakie były przez M. S.A. zawierane, zatem również nie uzasadnia przyjęcia w tej sprawie skargi do rozpoznania. Trzecie zagadnienie prawne dotyczy tego, czy w razie połączenia wierzyciela zoz z innym podmiotem działa zakaz zbywania wierzytelności przewidziany w art. 54 ust. 5 u.d.l. Kwestia już w świetle brzmienia powołanego przepisu nie budzi wątpliwości – zakaz dotyczy wyłącznie czynności mających na celu zmianę wierzyciela zoz, a taki nie jest cel połączenia spółek. Czwarte zagadnienie prawne w istocie stanowi polemikę z rozstrzygnięciem Sądu II instancji – nie jest jasne, jakie zagadnienie miałoby zostać rozstrzygnięte, bo przecież nie budzi wątpliwości dopuszczalność wskazania pełnomocnika

dla danego podmiotu przez inny podmiot – ważne jest, kto formalnie tego pełnomocnictwa udziela. Ponadto skarżący jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podnosi potrzebę dokonania wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości, jednakże argumentacja pokrywa się z tą dotyczącą istotnych zagadnień prawnych, która została omówiona wyżej.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 k.p.c. postanowił nie obciążać skarżących kosztami postępowania kasacyjnego ze względu na szczególne okoliczności niniejszej sprawy.